

bart skeet her i Thinget og skeet med — om man vil — en forbausende Virkning, idet hans ærede Nabo, der ellers ikke har karakteriseret sig ved nogen særdeles Tilbøielighed for fremskridende Reformer, med saa stor Overbeviisning og Styrke har yttret sig derved. Jeg lykønsker os meget til det Fremskridt, der idag er gjort.

H. Bruhn: Jeg vil dog bemærke, at, naar Forslagsstilleren her siger, at de af Vandet Skadelidende skulle bidrage til at erstatte Tabet, saa troer jeg, han dermed mener, at, som Vandmøllerne nu for Tiden i Almindelighed ere, er der ofte Mange, som paa Grund af Vandets Høide lide Skade ved Mølledammen, og for dem er det jo en meget betydelig Fordeel, naar Vandet synker, hvorfor de vistnok i Almindelighed ville være villige til at erstatte en Deel af Beføstningerne derved, og jeg finder ogsaa, at det er meget billigt, at de gjøre det. Det er vistnok det, der er meent med disse Skadelidende.

Lehmann: De Indvendinger, der ere fremkomne fra den ærede Indenrigsminister, forekomme mig ikke at have den Vægt, at de skulde kunne afholde Nogen fra at stemme for Paragraphen. Det vil efter min Mening være umuligt at ombytte „de af Vandet Skadelidende“ med „de af Vandet Nyttehavende“. Det er den Dobbeltthed, der gaar igennem hele Loven, der frembyder store Banffeligheder, at der deels er Forhold, hvor Vandet er nyttigt, og hvor det er vigtigt at have Raadighed derved, og deels Forhold, hvor Vandet er til Skade, og hvor det er godt at blive af med det. Jeg har under hele Discussionen sidet som Tilhører og har møret mig ved af de forskjellige Uttringer, der ere faldne, at

høre paa de ærede Medlemmer, om de ere fra de Gane, hvor der er Trang til at faae Vand, saaledes som det er Tilfældet med den ærede Drosfører, eller om de ere fra de Gane, hvor Forderne blive ufrugtbare, fordi de ikke kunne faae Vandet bort. Det er ganske klart, at der her ikke er Tale om at faae Vandet stemmet op — i saa Tilfælde vilde jo Møllerne være velkomne —, men her er Tale om det Tilfælde, at Vandet for en Mølles Skyld er stemmet op til en saadan Høide, at Grundeierne ikke kunne faae den rette Nytte af Jorden, idet man ofte ikke kan faae Høet bjerget paa de nedenfor liggende Enge, og Agre, hvorpaa der ellers kunde voxte Hvede, nu kun kunne benyttes til Græsning og paa Grund af for meget Vand kun give et meget ringe Udbytte. Jeg troer altsaa, at det er fuldkommen berettiget, naar de, der lide Skade af Vandet, ønske at faae Møllerne bort. Jeg troer heller ikke, at der er den mindste Modsigelse i at sige, at de af Vandet Skadelidende skulle være forpligtede til at give Erstatning og ved Siden deraf at sige, at det Forhold, hvori de skulle bidrage, ikke behøver at være bestemt isorveien, men skal afgøres af Landvæsenkommisstonen. Jeg troer, at det baade er theoretisk og praktisk muligt, at Grundeierne i en Mølles Opland, for at blive af med den, blive enige om at give fuld Erstatning; denne Enighed vil maaskee imidlertid vanskeligere være tilstede, naar der bliver Spørgsmaal om det Forhold, hvori de skulle bidrage. Jeg kan heller ikke see Andet, end at det er en fuldkommen consequent Tankegang, naar den ærede Forslagsstiller siger, at han har seet, hvilken Skade de ikke nedlagte Møller gjøre, og tillige, hvor overordentlig nyttigt det har været, naar undtagelsesvis en enkelt Mølle har været nedlagt.